

мето ще ни учи, казваше той. Прѣди три дни Николай Нетковичъ се яви при него и му расправи за безуспѣшнитѣ си дутанія по диренето черешови дървета.

— Отсѣчете моята череша, каза той. Но, по егоизъмъ ли човѣшки, по бащинска ли милостъ — естествена въпрочемъ въ тоя случай, — той не допушаше синоветѣ си да се мѣшатъ... Той искаше тѣ да се одържатъ на бързеятъ, противъ който той не бѣ устоялъ. Той искаше нѣщо невъзможно! „Доста съмъ азъ отъ кжщата“, думаше си той. Прѣломътъ въ неговия духъ не се бѣ извършилъ напълно: отъ тамъ колебаніята, отъ тамъ противорѣчіята. Съ една рѣчь, Марко бѣше прѣдставитель на умѣренния елементъ въ народната партия. Елементъ годенъ за всѣки други случаи, но не въ революциитѣ, които се основаватъ на насилия и крайность за да достигнатъ цѣльта си. Той често играе ролята на спъвало въ тѣхното колело. Въ дадения случай, може би, това не бѣше така...

Калчо се завзе да пробива азлжка на черешата, за да стане истински топъ. Той го провъртѣ съ едно твърдѣ тънко свредле въ единъ огладенъ чепъ, къмъ гжзерътъ. Той скоро свърши и тая работа и духна въ дупчицата и изъ устата на топа исхфрѣкна стърготина.

— Е, тя се вика, станж! джаста-праста ще прави турчата, каза Калчо съ тържествующъ видъ.

— Браво, Букче, ти ще бждешъ и топчиятъ... Сега пѣкъ бай Лило ковачътъ да му тури желѣзнитѣ обржчи и другитѣ желѣза и ето ти цѣлъ крупъ, каза Мичо.

— Майки, това ще гърми страшно, забѣлѣжи Марко.

— Ще го заложимъ на високо на Зеления-Трапъ и отъ тамъ, ще биемъ цѣлата долина... Отдѣто се покажатъ, удрай, не ги жалѣ!... Позицията е чудесна!

Чухъ се стжпки отвънъ.

— Нѣкой нанъ иде, каза Мичо, понеже бѣше заржчено на юнакътъ момъкъ да пуца само свои хора.